

faa er afgivet under Eds Tilbud, synes der saaledes at være ialtfald moralsk, om end ikke strengt juridisk Bevis for, at Andrageren har paadraget sig sin Tunghørighed ved Affæren i Flensborg Fjord, og derfor forekommer det Udvalget, at han ogsaa nok kunde have Krav paa at faae Understøttelse som Invalid, saameget mere, som han nu er en ældre Mand, hans Kone er død, og han har smaa ukonfirmerede Børn at forsørge. Jeg skal om denne Sag endnu gjøre den almindelige Bemærkning, at jeg tror, at, naar det gjælder saadanne Understøttelser til Invalider, til Folk, der virkelig have paadraget sig deres Svagheit i Krig, maa man ikke gaa altsor strengt tilværks overfor dem. En Mand, der har offret sine bedste Kræfter i Fædrelandets Tjeneste, har Krav paa Taknemmelighed hos Folket, og det vilde forekomme mig — ja, jeg vil ikke sige usømmelig, men ialtfald upassende, om man lod en saadan Mand lide Nød eller tvang ham til at søge Hjælp hos det offentlige Fattigvæsen. Derfor vilde jeg for mit Vedkommende — og jeg tror, at jeg ogsaa i saa Henseende tør tale paa Udvalgets Vegne — ønske, at den høitærede Finanzminister ikke vil være altsor streng med Hensyn til de Besøjer, han fordrer for, at Vedkommende har paadraget sig sin Svagheit i Krig. Ialtfald — jeg gjentager det — overfor denne Mand forekommer det mig aldeles klart, at den Tunghørighed, hvoraf han lider, og som er ham til Afbræk i hans Erhverv, har han paadraget sig ved den omtalte Affaire i Flensborg Fjord. Jeg skal saaledes ogsaa paa det Bedste anbefale denne Indstilling til Thingets Vedtagelse og derefter Andragendet til den høitærede Finanzministers Beløille.

Beth: Den ærede Ordfører har allerede saa smukt og varmt anbefalet det Andragende, som er indkommet fra Dannebrogsmænd, Premierlieutenant Brod-Sansen, at jeg egentlig ikke har Noget dertil at sige. Kun dette One vil jeg tillade mig at bemærke, da jeg ser, at det ærede Medlem fra Lyngby (Nosen) ikke er tilstede her idag, at dette ærede Medlem, som fra sin tidligere Embedsstilling kjender de Forhold nøie, som der her er Tale om, har til os Andre yttret, at den Understøttelse paa 150 Rdl., som der i 3 Aar dengang, i 1862, tilstodes Andrageren efter de der gjældende Regler, indeholdte et saa godt som bestemt Løfte om, at en saadan Understøttelse ogsaa fremtidig vilde blive bevilget. Som bekendt, vare Reglerne for Hertugdømmerne, navnlig hvad finansielle Anliggender angaar, særdeles forskjellige fra dem, som dengang gjaldt og endnu gjælder i det egentlige Kongerige, navnlig i Henseende til, at de daværende Stændersforsamlinger ikke havde nogen Indskydelse paa Hertugdømmernes Budget, paa Indtægterne og Udgifterne; men jeg har kun villet fremdrage dette, da det ærede Medlem for Lyngby ikke er tilstede, der saa nøie

kjender disse Forhold og har gjort os Andre opmærksomme derpaa. Jeg tror, at dette er et Moment, som maa tale for Andragendet. — Med Hensyn til det andet Andragende, som for Dieblikket er sat under Forhandling, nemlig fra Peder Christian Rasmussen af Tranebjerg om Understøttelse som Invalid kan jeg ligeledes fuldstændig slutte mig til, hvad der er anført af den ærede Ordfører. Sagen er jo den, at efter Loven af 20de November 1876 § 1 fordrer det, for at Noget kan faae Understøttelse som Invalid, at han har paadraget sig den Svagheit, hvorom der er Tale ved Udførelsen af hans militære Tjenesteplichter. Dette Kausalitetsforhold, om den Svagheit, som Vedkommende har paadraget sig, i Virkeligheden er paadraget i Anledning af hans militære Tjenesteplichters Udførelse, er undertiden særdeles vanskeligt med tilstrækkelig Visshed at konstatere, i Særdeleshed naar man anlægger en vidensfabelig Maalestok. Jeg er i det Tilfælde, at jeg som Sagsfører og da navnlig som bestikket Sagsfører har her for Overretten ført afbillige af disse Invalide-sager, hvor det netop har dreiet sig om, hvorvidt denne Kausalitetsforbindelse tilstrækkelig kunde godtgjøres eller ikke. Jeg bemærker i Forbigaaende, at de Sager herom, jeg har procederet, have faaet noget forskjelligt Udfald; i nogle Tilfælde er det lykkedes at faae Domstolen til at anerkende, at et saadant Kausalitetsforhold eksisterede, og undertiden ikke. Jeg erindrer — jeg nævner dette udtrykkelig for at vise, hvor vanskeligt det er —, at i en Sag, som jeg førte, havde det kongelige Sundhedskollegium, til hvis Betænkning Sagen var sendt, afgivet den Erklæring, at det kunde gjerne være, at den Paagjældende havde paadraget sig den Svagheit, hvoraf han led, under Udførelsen af sine militære Tjenesteplichter, men det kunde ogsaa gjerne ikke være Tilfældet; det var umuligt at sige, saa Sundhedskollegiet maatte lade det staa ved sin Værd. Denne Sag fik ogsaa paa Grund deraf ved Domstolene den Afgjørelse, at Vedkommende ikke blev kjendt berettiget til at nyde Invalideunderstøttelse. Den ærede Ordfører har allerede betonet, hvad det forekommer mig her at komme an paa, og jeg kan i saa Henseende ganske slutte mig til ham, nemlig dette, at man sikkert ikke maa og bør være for streng med Hensyn til Paastanden om Oftervisning af dette Kausalitetsforhold. Det er meget vanskeligt at sige, naar en Mand bliver syg under Udførelsen af sine militære Tjenesteplichter, f. Ex. efter store Strabadser eller deslige, om han vilde være bleven syg alligevel eller ikke; men naar der dog kan være nogen Rimelighed for, at hans Svagheit er opdaget som Følge af Udførelsen af hans militære Tjenesteplichter, vilde jeg anbefale — det tillader jeg mig — den høitærede Finanzminister da i det Hele, om det var muligt, at følge den Regel, at man saa antog, at det i Virkeligheden var under Vedkommendes militære Tjenesteplichters Ud-